

Proloog

31 augustus 1972

Ik wil het niet doen. Maar ik moet wel. Ik heb geen andere keus. Ik kan niet toestaan dat hij alles voor me kapotmaakt. En dat is precies wat er zal gebeuren, en wel binnenkort. Hij zal iemand vertellen wat hij mij heeft verteld, misschien zelfs de politie, die nog steeds overal op zoek is naar het Russische kind en iedereen in het dorp ondervraagt. Ze zullen hem geloven, net zoals ik hem heb geloofd. Het verhaal zal de ronde doen en het hele dorp zal ervan horen. Ze zullen doen of ze geschokt zijn en medelijden hebben, maar achter mijn rug zullen ze me uitlachen, omdat ik zo naïef ben. Ik kan hen al horen roddelen. Ik kan me precies voorstellen hoe ze zullen stilvallen als ik ergens binnenkom. Voor het zover is, moet ik iets doen. Dat moet gewoon.

De hele nacht heb ik me er het hoofd over gebroken. Nu heb ik een plan. Het komt me goed uit dat ze me niet al te snugger vinden. Niemand zou me tot zoiets in staat achten. Mij niet.

Ik loop door de weilanden met fruitbomen, ook al is die route iets langer. Als ik iemand tegenkom, kan ik altijd beweren dat ik een paar appels wilde plukken. De zon is een bleke schijf aan de hemel. Tijdens het lopen plakken mijn dijbenen aan elkaar, zo verschrikkelijk warm is het. Er staat geen zuchtje wind. Al dagen is er geen spatje regen gevallen, maar vandaag komt er onweer. De zwaluwen vliegen heel laag en de lucht is elektrisch geladen.

Eindelijk ben ik bij het bos. De schaduw van de bomen biedt nauwelijks verkoeling. Het is onwerkelijk stil. Het bos lijkt zijn adem in te houden. Misschien vermoedt het wat ik van plan ben. Tussen een paar hoge sparren staat zijn huisje. Hij heeft het zelf verbouwd, en ik

heb hem daar vaak bij geholpen. Ik ken het van binnen en van buiten, en soms wou ik dat alles anders was gelopen.

Het liefst zou ik weer omkeren, maar ik kan het niet. Ik moet het doen, anders zou hij me de kans ontnemen eindelijk mijn familie te verlaten. De oppervlakte van de kleine vijver, die we de afgelopen zomer hebben gegraven en waarin we de kikkervisjes hebben uitgezet, glanst als zwart glas. Mijn hart bonkt als ik op de deur van het huisje klop. Een paar seconden hoop en vrees ik dat hij niet thuis is. Maar dan gaat de deur open. Hij draagt alleen een spijkerbroek, zijn bovenlichaam is naakt en zijn haar nog vochtig. Zijn blik glijdt over mijn gezicht, een ongelovige glimlach speelt om zijn mond. Hij verwachtte me niet. Natuurlijk niet – na alles wat ik eergisteren tegen hem heb gezegd.

‘Hé, dat is mooi!’ zegt hij en zijn ogen glanzen. ‘Wacht, ik trek even iets anders aan.’

Hij is zo fatsoenlijk. Toch haat ik hem, omdat hij me wil vasthouden, hier, in dit leven, dat ik niet meer wil. Hij schiet in een T-shirt.

‘Wil je niet binnenkomen?’ vraagt hij. Hij is wat onzeker.

‘Graag. Als je me binnenlaat...’ Ik glimlach, hoewel ik liever weg zou lopen. Ik ben misselijk. Het huisje bestaat maar uit één enkele ruimte. Hij raapt een paar kleren bij elkaar, gooit ze op een stoel. Mijn blik valt op de slaapbank, die keurig is opgemaakt.

‘Ga toch zitten.’ Hij is opgewonden, gelooft, hoopt dat ik ben gekomen om hem te vertellen dat ik heb nagedacht en bij hem terugkom. Ondanks alles. ‘Wil je iets drinken? Ik heb Coca-Cola.’

‘Nee, dank je,’ zeg ik.

‘Je... je ziet er leuk uit,’ zegt hij verlegen. ‘Die jurk staat je echt goed.’

‘Bedankt.’ Ik moet haast maken. De kinderen moeten me hier niet verrassen. Ik druk me tegen hem aan. Hij ruikt naar douchegel en shampoo, en ik sluit mijn ogen omdat ik de tranen nabij ben. Ach, was er maar een andere oplossing!

‘Het spijt me, wat ik tegen je heb gezegd,’ mompel ik.

‘En mij spijt het dat ik je heb bedreigd.’ Zijn mond is heel dicht bij

mijn oor. 'Maar ik moest het toch zeggen. Tenslotte was het je...'

'Zeg het niet! Alsjeblieft! Ik weet toch dat je het goed bedoelt.'

En toch laat ik mijn geluk niet door jou kapotmaken, denk ik. Niet door jou, en door niemand anders. Voor het eerst in mijn leven heb ik een echte kans.

Zijn adem streelt mijn gezicht, ik raak zijn wangen aan, zijn nek. Alles aan hem is zo vertrouwd.

Ga weg! schreeuwt de stem in mijn hoofd. Ga gewoon weg en laat hem met rust!

Ik klem mijn tanden op elkaar om niet te huilen. Hij is volkomen argeloos.

'Ach, ik heb je zo gemist.' Ik voel zijn zachte, tedere lippen in mijn haar.

Nu, denk ik. Lieve God in de hemel, vergeef me!

Hij snapt niet wat er met hem gebeurt. Kijkt me alleen ongelovig aan. En dan is alles voorbij.

Vijf minuten later adem ik de warme lucht, de geur van hars en zomer en dennennaalden in. Mijn knieën knikken. Ik wilde het niet doen. Maar het moest. Hij liet ons geen keus.

Dinsdag, 7 oktober 2014

‘Bedankt voor de lift.’

‘Geen probleem.’ De man knikte onaangedaan, gaf al richting aan om weer in het verkeer in te voegen, en keek in de buitenspiegel.

‘Ciao!’

‘Ciao!’ Hij klom uit de bestelauto, tilde zijn rugzak van de vloer en sloeg het portier dicht. Nog een geluk dat die vent was gestopt. Het was namelijk een hele rit, van Königstein de berg op naar Billtalhöhe, en hij wilde voor het donker in de caravan zijn. Geen van de forenzen die uit Frankfurt naar de Hintertaunus reden, nam een lifter mee, en eentje met lang haar die er als een zwerver uitzag al helemaal niet. Zoiets deed zijn vader ook nooit. De bestelwagen voegde in de verkeersstroom in, en hij wachtte langs de weg tot hij eindelijk kon oversteken.

Hiervandaan was het nog een kleine anderhalve kilometer lopen, dan had hij zijn doel bereikt, de camping bij het Bosvriendenhuis. In de drie maanden in de jeugdgevangenis had hij elke nacht van het bos gedroomd. Van bomen die tot in de hemel groeiden, van de naar leem ruikende vochtige aarde, van het schemerige licht en de geluiden. Hij hield van het bos zolang hij zich kon heugen. Zijn zus was altijd bang geweest, maar hij hield ervan als hij helemaal omringd was door bomen. Alleen dan voelde hij zich geborgen. Misschien zou hij boswachter moeten worden. Of bosarbeider, tot hij zijn gemiste eindexamen alsnog had gedaan. Want dat was hij van plan.

Aan de linkerkant van de steenslagweg kwamen een paar vijvers in zicht, die eigendom waren van de hengelsportvereniging. Tussen de dennen en sparren stonden eenzame loofbomen, waarvan de bladeren al herfstkleuren begonnen te vertonen. Toen een auto naderbij kwam, verstopte hij zich achter de stam van een machtige beuk. Niemand mocht hem zien. In de loop der tijd had hij geleerd zich-

zelf onzichtbaar te maken. De schemering was al ingevallen toen hij eindelijk de grote bosweide had bereikt. Om niet langs de uitspanning te hoeven lopen, baande hij zich een weg door het kreupelhout, duwde het roestige draadgaas van het hek naar beneden dat de camping omgaf, en krom eroverheen. Toen ging hij onder een boom zitten wachten. Vanaf zijn plek had hij vrij zicht op de caravans die in een grote kring rond het weiland aan de rand van het bos stonden. De meeste waren al jaren niet meer verplaatst. De eigenaars gebruikten de camping in de zomervakantie of het weekend. Maar vele caravans was aan te zien dat ze lang niet bewoond waren geweest. In een daarvan wilde hij de komende dagen onderdak vinden, tot hij was afgekickt.

Vandaag was de vierde dag van zijn nieuwe tijdrekening. Zijn tijd zonder drugs. De eerste vier dagen van cold turkey waren het ergst, dat wist hij, want het was niet de eerste keer. In de gevangenis had hij het al eens eerder meegemaakt, maar daarna had het nog geen week geduurd voordat hij weer compleet verslaafd was. Deze keer wilde hij het echt voor elkaar krijgen. Hij had genoeg van de eeuwige jacht op het spul, dat zijn leven compleet beheerste. Definitief. Dat had hij Nike beloofd. En zijn kind, dat over een paar weken ter wereld zou komen. Het zou een jongetje zijn, dat had Nike hem op de echo laten zien. En toen had ze hem gezegd dat hij niet meer terug hoefde te komen als hij niet clean was. Ondertussen had ze gehuild, en hij ook.

Op dat moment had hij zich voorgenomen te zullen slagen. Hij wilde een vader voor zijn zoon zijn, een góede vader. Geen junkie die alleen aan de volgende shot dacht, iemand voor wie zijn zoon zich zou schamen. En bovenal wilde hij een betere vader zijn dan de zijne was geweest.

De eerste drie dagen, de ergste, had hij in een leegstaand huis in Bockenheim doorgebracht. Kreunend had hij zich van de ene zij op de andere gedraaid. Zijn koude zweet had walgelijk gestonken naar het vergif dat zo'n macht over zijn lichaam en geest had. De hele kamer had ernaar geroken, en naar kots en urine. Misschien was dat

precies wat hij nodig had gehad. Het gevoel dat hij zelf een stuk vuil was.

Hij wachtte tot laat in de avond de lichten in het huis naast het restaurant waren uitgegaan. In één enkele caravan aan de andere kant van het grasveld brandde licht, verder was alles donker. Hij had zijn oog laten vallen op de caravan aan het eind van de rij. De vermolmden treden van de uitbouw die om de caravan was gebouwd, kraakten onder zijn voeten. Het slot op de deur was een fluitje van een cent. In minder dan een minuut had hij het geforceerd. Binnen rook het muff en naar schimmel, maar dat kon hem niet schelen. Met een aansteker verlichtte hij het inwendige van de caravan, die verbazend ruim was. Natuurlijk alles in de burgerlijke stijl van de jaren vijftig. Maar er was een bed met een kussen en dekens en een campingtoilet. Hij was blij dat hij een paar sixpacks met mineraalwater op het aanrecht van het keukentje vond, en in de hangkast conservenblikjes met ravioli en tonijn en glazen potten met ingemaakt fruit. In de ijskast, waarvan de deur op een kier stond, stonden zelfs nog zes blikjes bier. Hier zou hij het een tijdje kunnen uitzingen. Hij gooide zijn rugzak op de hoekbank, schopte zijn schoenen uit en liet zich op bed vallen. Nog twee, drie dagen, dan kon hij Nike vertellen dat hij clean was.

‘Wacht maar, Nike,’ mompelde hij. ‘Alles komt goed.’

Een paar minuten later was hij diep in slaap.

Donderdag, 9 oktober 2014

De ontploffing deed het oude houten huis trillen. De ruiten rinkelden, tegelijkertijd begonnen de honden op de gang te blaffen. Felicitas Molin schrok wakker, haar hart bonkte, en ze wist even niet waar ze was. Een rossig lichtschijnsel viel door de gordijnen, die opbolden in de wind. Vaag kon ze de digitale klok op de dvd-speler onder de televisie zien. 2:24. Pas toen realiseerde ze zich dat ze niet in haar knusse, veilige appartement in Friedrichsdorf was, maar in het huis van haar zus. Midden in het bos en moederziel alleen, kilometers van de bewoonde wereld vandaan. Ze strekte haar hand uit. In plaats van een vertrouwd lichaam voelde ze alleen de leuning van de bank. Na negen maanden, twee weken en drie dagen moest ze zichzelf elke keer als ze wakker werd vertellen dat ook echtgenoot nummer twee uit haar leven was verdwenen, en wel op een bijzonder laaghartige manier. Om precies te zijn was hij niet gewoon verdwenen, maar had hij haar bedrogen, vernederd en verlaten nadat hij haar geld had uitgegeven en bovendien een berg schulden had achtergelaten, waarvoor zij aansprakelijk was. Steeds vaker dacht ze aan haar eerste man, met wie ze vijfentwintig jaar getrouwd was geweest, tot ze hem voor dat ventje met de trouwe hondenogen en zijn – eerlijk is eerlijk – uiterst appetijtelijke lichaam had verlaten. Tot op heden kon ze maar moeilijk begrijpen wat er was gebeurd. Er was niets meer over van haar leven. Omdat ze niet meer had geweten waar ze moest wonen, was ze uiteindelijk hiernaartoe gegaan en bij Manu en Jens ingetrokken, in dit vreselijke oude houten huis, dat een eigen leven leek te leiden. De balken kraakten en kreunden, de wind huilde akelig in de schoorsteen, en in de muren meende ze voortdurend het getrippel van kleine pootjes te horen. De nachten waren het ergst. Het liefst had Felicitas de deken over haar hoofd getrokken, de explosie en het merkwaardige

lichtschijnsel genegeerd en verder geslapen. Maar de honden blaf-
ten als gekken.

‘Verdomde pestzooi!’ Felicitas kwam moeizaam overeind en zak-
te weer terug. Ze was weer op de bank in slaap gevallen. Haar hoofd
gongsde, de kamer draaide voor haar ogen en haar tong voelde dik
en beslagen aan. Een hele fles Dornfelder en vijf whisky-cola’s waren
misschien een beetje te veel van het goede geweest, maar zonder het
verdovende effect van de alcohol zou ze gisteravond waarschijnlijk
van angst zijn gestorven. Moeizaam ging ze staan en strompelde naar
het raam. Ze schoof het gordijn opzij, maar alles wat ze kon zien was
een vage gloed bij de camping verderop. Zonder contactlenzen was
ze zo blind als een mol. Op de kast in de gang lag de verrekijker van
Jens, waarmee haar zwager ’s zomers graag jonge meisjes in bikini
observeerde. Felicitas liep op de tast naar de gang. De honden blaf-
ten niet meer, maar zaten allebei grommend voor de huisdeur. Op-
eens gleed er een fel lichtschijnsel over de muur. Een auto! Felicitas
verstarde even van schrik. Maar de auto reed door, en ze ontspande
zich weer. Geen inbreker die haar naar het leven stond, maar iemand
die op dit uur in het bos onderweg was. Misschien een liefdespaar,
dat een eenzaam plekje had gezocht en gevonden.

Weer in de voorkamer aangekomen, slaagde ze er nauwelijks in
de verrekijker scherp te stellen, zo trilden haar handen. Toen zag
ze het. Midden op het grote weiland in het bos waar de caravans
stonden, was brand, uitlaande brand. Er zat niets anders op dan
de brandweer te waarschuwen! Vervelend genoeg had haar mobiele
telefoon geen bereik en de vaste telefoon stond in Manu’s kantoor
aan de voorkant. Net toen ze van het raam wilde weggaan, was er op
de camping een tweede, nog heviger explosie. Een felle steekvlam
schoot de zwarte nachthemel in, alle ruiten in huis rinkelden en de
honden begonnen opnieuw te blaffen. Een paar seconden lang kon
Felicitas overduidelijk de omtrek van een mens voor de feloranje
vuurbal ontwaren. De angst kneep haar keel dicht en ze stormde
de gang op, trillend over haar hele lichaam. Goeie god! Daar buiten
stak iemand caravans in brand! Ze durfde het licht niet aan te doen.

Gisteren nog had ze in de krant weer over de pyromaan gelezen die de boel hier in de buurt al maanden onveilig maakte en minstens vijftig branden had gesticht.

De honden blaften en huilden als bezetenen voor de deur van de hal. Bear en Rocky waren Australische veedrijvershonden, onverschrokken dieren met een rossige grijze vacht, lichte, waakzame ogen en sneeuwwitte tanden. Zou ze de twee honden gewoon naar buiten laten? Wat zou Manu in haar plaats doen? Haar zus was altijd praktischer en moediger geweest dan zij, waarschijnlijk zou ze meteen naar het weiland zijn gebeend om die vent aan te spreken. Ach verdomme, waarom moest zoiets uitgerekend nu gebeuren, nu haar zus voor zes weken naar Australië was gevlogen en zij hier moederziel alleen was achtergebleven? Felicitas schoof de deur naar het kantoor opzij, liep op de tast naar het bureau en pakte de telefoon uit de oplader. Met trillende vingers toetste ze 112 in en sloot de deur achter zich, anders zou ze geen woord hebben verstaan met al dat geblaf. Haar blik dwaalde naar het raam en haar hart sloeg een paar slagen over van schrik. Buiten stond een man vlak achter het raam naar haar te grijnzen.

***

‘Dad! Da-ad! Papa, word wakker!’

Een hoog stemmetje en een klein handje, dat zijn schouder onzacht heen en weer schudde, lanceerden hoofdinspecteur van de recherche Oliver von Bodenstein bruusk uit zijn droom naar de realiteit van een veel te vroege ochtend.

‘Hoe laat is het?’ mompelde hij en knipperde tegen het felle licht van de lampen aan het plafond.

‘Twee – vijf – één,’ antwoordde Sophia, die nog moeite had met klokkijken. ‘Je telefoon gaat al sinds twee – drie – zeven. Er belt iemand met een geheim nummer.’

Het klonk verwijtend. Bodenstein schrok toen vlak bij zijn oor een dissonante toonreeks losbarstte.

‘Ik heb hem voor je meegenomen, dan hoef je niet op te staan.’ Zijn dochter, zeven jaar oud en klaarwakker, stak zijn smartphone naar hem uit. Telefoontjes met een geheim nummer konden op dit uur alleen van Sophia’s moeder afkomstig zijn, als die zich – zoals het geval was – in een exotisch oord een paar tijdzones verderop ophield, of van de inspecteur van dienst van de regionale recherche-dienst in Hofheim. Bodenstein vermoedde het laatste en bleek gelijk te hebben. Op een camping midden in het bos tussen Königstein en Glashütten was een caravan in vlammen opgegaan, en er was een hevige explosie geweest die tot in Königstein te horen was. Omdat een pyromaan al maanden de hele streek in zijn ban hield en zowel levensdelicten als brandstichting tussen Main en Taunus onder de K11 vielen, werd hij gewaarschuwd.

‘Ik rij er meteen naartoe,’ zei Bodenstein en hij hing op. Hij slaakte een diepe zucht en sloot zijn ogen. Als de camping maar tweehonderdvijftig meter verder naar het westen had gelegen, dan zou de telefoon bij zijn collega van het Hochtaunusdistrict zijn overgegaan. Wat een pech. Vannacht had hij oproepdienst, hoewel Sophia bij hem was. In het dienstrooster kon niet altijd rekening met zijn privéomstandigheden worden gehouden, al helemaal niet omdat de kleine bijna continu bij hem woonde. Inmiddels was het eerder regel dan uitzondering.

‘Moet je weg?’ vroeg Sophia.

‘Hm, ja.’

‘Mag ik mee?’

Goede vraag. Hij kon een kind van zeven onmogelijk alleen thuislaten. Het was midden in de nacht, veel te vroeg om ouders van schoolvriendinnetjes wakker te maken om Sophia bij hen achter te laten. En het zou een te grote omweg zijn om naar zijn eigen ouders te rijden, en hij wist niet zeker of ze hem wel zouden horen als hij op hun voordeur klopte. Het herenhuis op het landgoed had nog altijd geen bel.

‘Zijn er mensen dood?’

Sophia klonk net als haar moeder, Bodensteins ex-vrouw, die hij

bijna dertig jaar geleden op de plaats delict van een zelfmoord had leren kennen.

‘Dat weet ik niet,’ antwoordde hij geeuwend. ‘Het is waarschijnlijk alleen brandstichting.’

‘Jammer.’

Sophia sprong op het voeteneind van het bed. ‘Ik zou graag eens een dode zien.’

‘Wat zeg je?’ Bodenstein deed zijn ogen open, kwam overeind en nam zijn jongste dochter op, die in kleermakerszit was gaan zitten en bedachtzaam een lok van haar donkere haar tussen haar vingers draaide.

‘Nou ja. Greta heeft haar dode oma gezien. Met bloed en hersens en alles,’ zei Sophia. ‘En ik alleen een paar dode dieren. Dat is superoneerlijk.’

‘Je bent nog een beetje te jong om een lijk te zien,’ zei Bodenstein droog.

Karolines dochter Greta was van haar ervaring in december twee jaar geleden zwaar getraumatiseerd geraakt, maar blijkbaar had ze het erover gehad met Sophia, en dat kon een goed teken zijn, want verder sprak ze met geen woord over de dood van haar grootmoeder. Karoline had haar dochter destijds meteen uit het internaat gehaald en het meisje door een kinderpsychologe laten bijstaan. Haar ex-man en zij hadden veel tijd met Greta doorgebracht, en Karoline, die zelf een ernstig trauma had gehad, ging sindsdien alleen nog op reis als Greta bij haar vader was. Meestal werkte ze nu vanuit huis, om voortdurend voor haar dochter beschikbaar te zijn.

Bodenstein zwaaide zijn benen over de rand van het bed. ‘Wat moet ik met je beginnen?’

‘Ik wil mee!’ Sophia was met een sprong uit bed, haar ogen glansden. ‘Alsjeblieft, dad! Alsjeblieft, alsjeblieft, alsjeblieft!’

‘Het is drie uur in de ochtend,’ zei hij. ‘Je moet morgen naar school, en eigenlijk moet je nog slapen.’

‘Ik ben echt uitgeslapen,’ beweerde Sophia. ‘En ik kan morgen nog een middagdutje doen als ik uit de opvang kom. Alsjeblieft, pappie!’

Hij had sowieso geen andere optie dan haar mee te nemen. Weliswaar liet Cosima de kleine weleens een paar uur alleen thuis als ze ergens naartoe moest, maar niet 's nachts.

‘Kleed je dan maar aan. En neem meteen je schooltas mee.’

‘Joehoe!’ Sophia maakte een sprong en rende de slaapkamer uit. Bodenstein keek haar hoofdschuddend na, toen deed hij de klerkast open en haalde er een warme pullover uit. Hij kende de camping bij het Bosvriendenhuis op de Billtalhöhe. In het bos was het altijd een paar graden kouder dan in de stad, en midden oktober kon het in de Taunus 's nachts al behoorlijk fris worden.

***

De straten lagen er verlaten bij, alle huizen waren donker. Alleen de straatlantaarns wierpen een mat, oranje licht op de gevels en het asfalt, dat nog kurkdroog was.

Voor dag en dauw, ging door Bodensteins hoofd, toen hij de Robert-Koch-Straße in sloeg, die het Taunusstadje Ruppertshain in tweeën deelde. Links van de straat lag het oude deel van de plaats met de kronkelige straatjes, rechts waren de afgelopen veertig jaar de nieuwbouwwijken de steile helling op gekropen. Bij de Zauberberg, de voormalige longkliniek, gaf Bodenstein richting aan en sloeg rechts af naar Königstein. Zelfs voor de krantenbezorgers was het nog te vroeg. Wie nu op pad was, was zonder meer verdacht. Zeventig procent van de misdaden werd 's nachts gepleegd. Niet voor niets waren de mensen bang in het donker.

Sophia praatte onophoudelijk, Bodenstein luisterde maar met een half oor en bromde af en toe instemmend. Ze had een enorme drang om zich te uiten, en had de gewoonte alles wat er in haar opkwam er meteen uit te flappen. In het licht van de koplampen verscheen een bord.

‘Al vijftig wildongevallen sinds 2007,’ las Sophia hardop. ‘Twee weken geleden waren het er pas drieëntwintig. Wordt dat eigenlijk altijd automatisch veranderd, papa? Zoals bij een tankstation?’

‘Nee,’ antwoordde Bodenstein. ‘Ik denk dat de boswachter die getallen bijhoudt.’

Even was het stil.

‘Hé, papa? Wat betekent eigenlijk een wildon-geval?’

‘Het is wild-ongeval.’ Bodenstein moest grijnzen. ‘Als een auto tegen een hert of een wild zwijn botst, heet dat een wild-ongeval.’

‘O ja.’

Na een paar kilometer hield het bos aan de rechterkant op. De hoge muren van een opleidingscentrum van een grote bank doken op. Daarachter waren de lichten van Königstein te zien tot aan het dal. Daarboven troonde de felverlichte, majestueuze kasteelruïne.

‘Papa? Wist je dat iemand zich daar heeft doodgeschoten?’

‘Waar?’

‘In het tuinhuis van de KTC,’ zei Sophia. ‘Dat vertelde opa. Maar dat is al lang geleden.’

‘Hm,’ mompelde Bodenstein alleen en hij nam zich voor zijn vader er bij gelegenheid eens op aan te spreken. Hoewel Sophia met haar vroegwijze manier van doen de indruk wekte ouder te zijn dan ze was, waren verhalen over zelfmoord volkomen ongeschikt voor een zevenjarige met een zo morbide fantasie als zijn jongste dochter.

Links lag de parkeerplaats in het bos waar hij drie jaar geleden was geweest voor een zaak met een lijk in een Ferrari. Na tien jaar als leider van de K11 van de regionale rechedienst Hofheim was het voor Bodenstein nauwelijks nog mogelijk onbevangen door zijn district te rijden. Herinneringen aan plaatsen delict van moord en doodslag hadden zich in zijn hoofd vastgezet als nieuwe oriëntatiepunten. In zijn beroep was dat onvermijdelijk, maar een kind van Sophia's leeftijd zou zijn geboortestreek niet hoeven zien als een met lijken bezaaide landkaart.

Door de Nepomuk-bocht reed hij naar de Ölmühlweg en met het weeë gevoel dat hem steevast be kroop als hij op weg was naar een misdrijf, dacht hij aan wat hem te wachten stond. De brandweermannen vreesden dat er misschien iemand aanwezig was geweest in de caravan toen die in vlammen opging, maar daarover had hij

Sophia natuurlijk niets verteld. Lijken door brand waren iets verschrikkelijks. Op Bodensteins persoonlijke hitparade van gruwelijke lijkens stonden die met stip bovenaan, samen met lijkens die een tijd in het water hadden gelegen of een paar dagen aan een hoge temperatuur blootgesteld waren geweest en niets menselijks meer hadden. Tot nog toe was de mysterieuze serie brandstichtingen beperkt gebleven tot onbewoonde tuinhuisjes, opslagplaatsen, papiercontainers en hooischuren. Nooit waren er slachtoffers gevallen. Zou het vannacht anders zijn?

Het stoplicht voor de kruising van de B8 knipperde, zoals 's nachts gebruikelijk was. Het spitsuur zou op zijn vroegst over twee uur beginnen. Dan zou een eindeloze lawine van blik zich door de flessenhals van de rotonde van Königstein naar Frankfurt persen. Bodenstein sloeg links af, in de richting van Limburg. Hopelijk had de brand alleen met de caravan te maken, dan kon hij het onderzoek snel aan de brandexperts overgeven. De autoweg maakte een flauwe bocht naar links, vervolgens naar rechts. Al van verre zag Bodenstein het draaiende zwaailicht van een surveillancewagen oplichten. Hij stond op de bosweg die naar het bosrestaurant van de Billtalhöhe voerde. De geüniformeerde politieman was een collega uit Königstein, die hem herkende en met een knikje liet passeren.

Bodenstein volgde de steenslagweg door het bos. Hij kon het vuur ruiken nog voor hij de open plek had bereikt. De rook hing tussen de bomen en kroop door de ventilatieroosters het interieur van de auto in. Toen zag hij het schijnsel door de stammen van de sparren. Op de parkeerplaats stonden meerdere voertuigen, waaronder een ambulance met geopende deuren. Bodenstein parkeerde tussen de surveillancewagen en de donkergroene jeep en draaide zich om naar Sophia, die haar gordel al had losgemaakt.

‘Ik moet hier nu aan het werk,’ zei hij tegen zijn dochter. ‘En ik wil graag dat jij zolang in de auto blijft, oké?’

‘Nee! Waarom nou?’ Sophia trok een pruilmondje.

‘Omdat ik het zeg. Ik zet de kachel aan en vraag een collega van de surveillance om een oogje op je te houden.’

‘Maar ik wil het vuur zien! Alsjeblieft, pappie!’

‘Nee.’

‘En wat moet ik hier doen?’ Het meisje sloeg haar ogen ten hemel.
‘Ik verveel me dood!’

‘Dat hadden we afgesproken. Je hebt je iPod toch bij je. Kan ik erop vertrouwen dat je hier blijft en geen onzin uithaalt?’

‘En als ik dorst krijg? Of naar de wc moet?’

Bodensteins geduld raakte op. ‘Dan waarschuw je een van de agenten. Ze blijven in de buurt en letten op je. Maar je mag in geen geval uitstappen en hier in je eentje rondlopen. Kan ik daarvan op aan?’

Sophia hoorde de scherpe toon in zijn stem. Bodenstein had een slecht voorgevoel. De kans dat Sophia inderdaad in de auto zou blijven, was ongeveer vijf procent. Ze hield zich niet aan regels, want Cosima stond haar alles toe, alleen om van haar af te zijn. Dat had tot gevolg dat Bodenstein in de tijd die Sophia bij hem doorbracht, voortdurend met haar in de clinch lag. Of het nu over tafelmanieren, bedtijd, het gebruik van haar iPod of televisieprogramma’s ging, steevast kwam er een discussie, die meer dan eens in tranen en een woedeaanval eindigde.

***

De uitspanning en het aangrenzende woonhuis waren donker en zagen er weinig uitnodigend uit, de tafels en stoelen van het buitenterras waren al weggehaald. Zelfs optimisten verwachtten hier hoog in de Taunus geen terrasjesweer meer. Bodenstein deed de kofferbak open en haalde er een paar rubberlaarzen uit. Hij wilde zijn schoenen de combinatie van bluswater en natte sneeuw niet aandoen. Hij zette de kraag van zijn jas op en keek om zich heen. In de groene jeep, waar achter de voorruit aan een zuignap een bordje met het opschrift BOSBESCHERMING HESSENFORST hing, zat een hond, die met zijn adem de ruiten deed beslaan.

Op het laagste gedeelte van de grote open plek, waar ongeveer dertig woonwagens stonden, was het een heksenketel. Brandweerwa-

gens waren in het wilde weg geparkeerd. Dichte rook waaide over het grasveld, het felle licht van de schijnwerpers vermengde zich met de kleur van het vuur tot een zalmroze tint, waarvoor de brandweermannen als zwarte silhouetten heen en weer bewogen. Bodenstein bekeek de koortsachtige bedrijvigheid met groeiende bezorgdheid. De brand was nog niet onder controle, de vlammen waren op een paar sparren overgeslagen, die brandden als fakkels. De laatste weken had het nauwelijks geregend, het bos was kurkdroog en het gevaar dat de brand op een bosbrand zou uitlopen, was groot. Met een knal, die het gebrom van de stroomaggregaten overstemde, barstten de stammen van de sparren open, wat een regen van vonken veroorzaakte. Het hele tafereel had iets duivels, zoals in een schilderij van Pieter Bruegel de Oude. De bijtende brandlucht deed Bodenstein de tranen in de ogen springen. Verbrand plastic en benzine. Zo roken brandende tankstations.

Bij de ingang van de camping stond een groepje mensen naar het vuur te kijken. Een brandweerman praatte met iemand in een groene loden jas. Wieland Kapteina was de hoofdboswachter, een oude vriend van Bodenstein, die hij al sinds zijn kinderjaren kende.

De brandweerman merkte hem op en liep op hem af. Ook hem kende Bodenstein goed. Keer op keer kwamen ze elkaar tegen op plekken waar zich net zulke onaangename gebeurtenissen als deze hadden voorgedaan.

‘Goedemorgen,’ groette Bodenstein hem.

‘Morgen, hoofdinspecteur,’ antwoordde Jan Kwasniok, de commandant van de brandweer van Königstein.

‘Wat is er gebeurd?’

‘Een van de woonwagens en een vlakbij geparkeerde auto staan in brand,’ zei Kwasniok. ‘Bovendien is het vuur overgeslagen op een paar bomen.’

‘Is het weer die pyromaan?’

‘Tot nog toe was die alleen in Kelkheim en Liederbach actief.’ Kwasniok tuitte nadenkend zijn lippen. ‘Ik kan er nog niet veel over zeggen, maar hoogstwaarschijnlijk werd er brandversneller gebruikt.’

En in de vlammen kunnen er een paar gasflessen geëxplodeerd zijn, dat zou tenminste de hevigheid en de extreme warmteontwikkeling van het vuur verklaren.’

‘Persoonlijk letsel?’

‘Dat valt te vrezen, vanwege de auto. Maar we kunnen nog niet bij de caravan.’

‘Wie heeft de brand gemeld?’

‘De zus van de vrouw die het terrein pacht.’ De commandant knikte in de richting van een vrouw die op twee agenten inpraatte. ‘Ze werd wakker van de explosie. Toen zag ze het vuur en heeft meteen gebeld.’

De mobilfoon van de commandant ruiste en kraakte.

‘Ik moet verder,’ zei hij verontschuldigend en zette zijn helm op. ‘Tot later.’

Door het bos kwamen nog twee brandweerauto’s met ronddraaiend zwaailicht aanrijden, ze hobbelden over de parkeerplaats en draaiden het weiland op. Bodenstein vroeg de collega’s van de politie om een oogje op Sophia te houden, toen richtte hij zich tot de vrouw die de brand had gemeld. Hij schatte haar eind veertig, midden vijftig, en ze was zo mager dat ze anorexia leek te hebben. Een afgeleefd gezicht, dunne lippen, een verwarde permanent. Bij de haarwortels was de blonde kleur er al een paar centimeter uit gegroeid. Door haar dikke brillenglazen zagen haar roodomrande ogen er onnatuurlijk groot uit. Toen ze haar mond opendeed en zei dat ze Felicitas Molin heette, stakte Bodensteins adem. Een dusdanig penetrante kegel had hij zelden geroken.

‘Hebt u gedronken?’ vroeg hij.

‘Lieve god, ja,’ bekende ze, hield haar hand voor haar mond en giechelde hysterisch. ‘Ik ben doodsbang op het platteland. Na een fles wijn kan ik tenminste slapen.’

‘Dat klinkt alsof u hier niet woont.’

‘Op het moment wel. Maar normaal gesproken ben ik hier niet alleen. Mijn zus en haar man hebben het restaurant gepacht.’ Felicitas Molin maakte een vage handbeweging naar de gebouwen achter het

lege terras. ‘Voor het eerst in vijf jaar zijn ze met vakantie gegaan, en in de tussentijd let ik op de spullen. Ik heb een zelfstandig beroep, daarom is dat voor mij geen probleem.’

‘Woont er afgezien van u nog iemand permanent op het terrein?’

‘Nee, dat denk ik niet. Het seizoen is afgelopen en dan komt er nauwelijks nog iemand.’

‘Wat hebt u gezien?’ Bodenstein had weinig hoop dat Felicitas Molin in haar toestand een bruikbare observatie kon hebben gedaan, maar het was niet onmogelijk.

‘Ik heb een auto gehoord,’ antwoordde ze aarzelend. ‘En ik geloof dat ik iemand bij het vuur heb gezien. Maar ik weet het niet zeker.’

Ze keek de twee politiemannen aan.

‘Er... er was een man die door het raam keek,’ fluisterde ze met wijd opengesperde ogen.

‘Aha. Waar?’

‘Door het raam van het kantoor. Dat ligt aan de andere kant van het huis, aan de straatkant. Ik belde de brandweer en toen... toen staarde hij me door het raam aan. Ik ben me doodgeschrokken!’ Mevrouw Molin stak haar hand uit. ‘Kijk, ik tril nog steeds!’

‘Kon u zien in welke richting de man is vertrokken?’ wilde Bodenstein weten.

‘Nee,’ fluisterde de vrouw. ‘En dat maakt me bang.’

‘Hebben mijn collega’s al een kijkje genomen?’

‘Ik... ik heb hun er nog niets over verteld.’

Bodenstein vroeg een van de surveillanten aan de achterkant van het huis naar voetsporen te zoeken.

‘Van wie is dat hele terrein hier eigenlijk?’ vroeg hij aan mevrouw Molin, toen zijn collega was vertrokken.

‘Van een vereniging. De Bosvrienden van Hessen. De caravans zijn van de leden van die vereniging, en in de houten barak verderop zijn kamers die weleens aan wandelaars worden verhuurd. Het seizoen is al sinds eind september voorbij, en het restaurant is ook gesloten.’

‘Weet u van wie de caravan is die is uitgebrand?’

‘Nee. Het spijt me.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Maar ik heb ergens een telefoonnummer van de vereniging. Dat kan ik voor u opzoeken.’

‘Dat zou fijn zijn.’

De jongste van de twee agenten kwam dichterbij.

‘Hoofdinspecteur, uw dochter laat weten dat ze naar de wc moet en vergaat van de dorst,’ zei hij grijnzend.

‘Bedankt. Ik handel het wel af.’ Bodenstein knikte gelaten, draaide zich om en wuifde naar Sophia, die meteen het portier opengooide en uit de auto klom.

‘U neemt uw dochter mee naar een reddingsoperatie?’ Mevrouw Molin tuitte afkeurend haar lippen. ‘En dat op dit uur?’

‘Ik verzeker u dat ik dat niet graag doe,’ zei Bodenstein koel. ‘Maar ik kan een kind van zeven echt niet in haar eentje thuislaten.’

‘Over zesenzestig dagen word ik acht,’ verkondigde Sophia nadrukkelijk. ‘Normaal mag ik niet met papa mee naar zijn werk. Vanwege al die lijken en zo. Maar mijn mama is nu in Rusland met haar nieuwe...’

‘Is hier ergens een toilet?’ onderbrak Bodenstein zijn dochter snel, voor ze nog meer familiegeheimen zou opdissen aan de vreemde vrouw.

‘Ja, natuurlijk. Daar bij het restaurant.’ Felicitas Molin staaarde hem met waterige ogen aan. Verwijtend of medelijdend? Of eerder... sensatiebelust? HOOFDINSPECTEUR SLEEPT ZIJN DOCHTER IN HET HOLST VAN DE NACHT MEE NAAR EEN PLAATS DELICT. Bodenstein kon de krantenkoppen al voor zich zien en voelde hoe een blos over zijn gezicht gleed.

‘Kom, Sophia,’ zei hij kortaf.

‘Ik kan haar laten zien waar het toilet is,’ bood mevrouw Molin hulpvaardig aan. ‘En de kleine mag best bij mij in huis blijven tot u weer klaar bent. Binnen is het warmer dan hier.’

Het idee om zijn dochter onder de hoede van een beschonken onbekende achter te laten, beviel Bodenstein niet in het minst. Hij zou

liever Wieland vragen om op Sophia te passen. Met hem moest hij later toch nog praten.

‘Hartelijk dank, dat is niet nodig,’ zei hij daarom beleefd.

‘Geen probleem.’ Het klonk bits. ‘Als u denkt dat het beter is om een klein kind hier alleen rond te laten lopen...’

‘Ik ben niet klein!’ protesteerde Sophia.

‘Ze loopt niet alleen rond,’ zei Bodenstein, scherper dan hij bedoelde.

‘Ik begrijp het al.’ Mevrouw Molin snoof minachtend, toen haalde ze een sleutelbos uit de zak van haar donsjack en draaide zich om. Hij volgde haar met Sophia aan zijn hand over het terras naar de toiletten. Een schijnwerper ging aan onder de nok van het restaurantgebouw. Bodenstein deed het licht in het damestoilet aan en wachtte buiten. Het was de hoogste tijd voor een gesprek met Cosima, ook al had hij daar helemaal geen zin in. Maar het was niet goed dat ze Sophia naar believen bij hem dumpte. Een hele tijd was het prima gegaan met de taakverdeling voor het oppassen, maar sinds Cosima afgelopen jaar had gehoord dat haar moeder haar testament had veranderd en hem, Bodenstein, haar villa in Bad Homburg had geschonken, hield ze zich niet meer aan de afspraken.

‘Meneer de hoofdinspecteur?’ De politieman die naar de sporen zou zoeken, kwam om de hoek van het huis. ‘Ik heb de gluurder bij de lurven gegrepen.’ Hij liet een windlicht zien in de vorm van een halloweenpompoen, en hij had duidelijk moeite serieus te blijven. ‘Was het misschien deze meneer die u heeft aangestaard, mevrouw?’

Bodenstein glimlachte geamuseerd.

‘U maakt me belachelijk!’ siste Felicitas Molin gekrenkt. ‘Dat is het toppunt!’

Ze draaide zich om en wankelde terug naar huis.

‘Bedankt voor uw hulp!’ riep Bodenstein haar achterna. ‘Ik heb later nog een paar vragen voor u.’

‘U weet waar u me kunt vinden,’ snauwde de vrouw en ze verdween in het donker.

‘Een pompoen,’ zei de surveillant en hij zette het windlicht op de

betonnen tegels. ‘Nou ja, zoals die dame naar drank ruikt, ziet ze ze waarschijnlijk ook vliegen.’

***

De ochtend brak al aan toen het vuur eindelijk was geblust. Over het weiland in het bos hing de rook als ochtendnevel, en hij steeg maar langzaam omhoog naar de van purperen banen doorsneden hemel. De brandweermannen rolden de slangen op, de eerste voertuigen reden van het grasveld. Van de caravan met de voortent was alleen nog een zwartgeblakerd karkas over; de aluminium buitenkant, de piepschuimisolatie en de houten betimmering waren volledig verbrand. Het bluswater en de hitte van het vuur hadden het terrein rondom in een cirkel van modder en as veranderd. Naast de caravan smeulde het wrak van een auto. Het merk en type van het voertuig waren niet meer vast te stellen, zelfs de nummerborden waren in het helse vuur gesmolten. Maar tot opluchting van de boswachter had de brandweer weten te verhinderen dat het vuur naar het bos was overgeslagen; slechts vijf sparren, die in een halve cirkel rond de caravan hadden gestaan, waren een prooi van de vlammen geworden. Vlak voor zes uur begonnen twee brandweermannen met de inspectie van de restanten van de caravan op eventuele smeulende resten.

Bodenstein stond een paar meter verderop en keek zwijgend toe, zijn handen in de zakken van zijn jas begraven. Keer op keer gingen keukens, woonkamers, garages en ook caravans in vlammen op omdat mensen nonchalant met benzine en gasflessen omgingen. In de meeste gevallen wisten de mensen zich in veiligheid te brengen. Zijn buikgevoel zei hem weliswaar dat het hier niet zo was, maar toch hoopte Bodenstein vurig dat hem in zijn laatste tien weken als leider van de K11 een onderzoek wegens brandstichting met lichamelijk letsel bespaard zou blijven.

Aan het eind van het jaar zou hij een jaar lang zijn functie neerleggen. Hij had lang en breed nagedacht over zijn besluit een sabbatical te nemen voor hij dr. Nicola Engel, zijn baas, over zijn plan had geïnfor-

meer. Zijn beroep was voor hem altijd veel meer geweest dan alleen een baan om geld te verdienen. Hij was in hart en nieren politieman en rechercheur, hij had nooit verlangd naar een carrière bij de landelijke rekerchedienst of de LKA. Maar de laatste jaren was er iets veranderd. Dingen waar hij zich vroeger moeiteloos voor had afgesloten, raakten hem opeens, en hij kon ze niet meer van zich afzetten. Vaak lukte het hem niet zijn werk in zijn vrije tijd te vergeten. De zaken achtervolgden hem. Hij was politieman geworden omdat hij in gerechtigheid geloofde, in regels en waarden. In goed en kwaad. En dat geloof was hem ontglipt, net als zijn jachtinstinct, dat hem vroeger had gemotiveerd. Hij had er genoeg van dat iedereen hem voorloog en voor een sukkel hield. De eindeloze, afmattende uren dat hij tegenover iemand zat van wie hij wist dat die iets verzwegen, waren verloren tijd. En als je dan eindelijk alle aanwijzingen en bewijzen voor een arrestatie bij elkaar had, verscheen er een bijdehante advocaat, zodat levenslang met tbs werd omgezet in vijftien jaar of een psychiatrische opname. Met een gunstige prognose liep de dader dan op een gegeven moment weer vrij rond, maar zijn slachtoffer werd niet meer levend, en de bijkomende schade, de getraumatiseerde familieleden, leek de rechtbanken, de experts en de officier van justitie steeds minder te interesseren. Dat was niet meer wat Bodenstein als gerechtigheid beschouwde.

De zaak waarbij hij Karoline Albrecht twee jaar geleden had leren kennen, was voor hem de druppel geweest. Hij was er niet op tijd in geslaagd een eind te maken aan de praktijken van de psychopaat. Toen ze hem uiteindelijk op het spoor waren gekomen, was het een smadelijke overwinning geweest, want te veel mensen hadden moeten sterven. Het overweldigende gevoel van machteloosheid en de onbevredigende afloop van de zaak hadden zijn eerdere, vage gevoel van onvrede uit doen groeien tot het inzicht dat zijn leven fundamenteel moest veranderen. Een andere reden waarom hij er een jaar tussenuit wilde, was Karoline. Hij wilde tijd voor haar hebben, want hij gaf om haar. Hun relatie, die zich voorzichtig had ontwikkeld, bevond zich al maanden in een impasse, en hij moest erachter komen waar dat aan lag.

Natuurlijk was zijn chef allesbehalve enthousiast geweest. Ze had

de definitieve beslissing aan Wiesbaden overgelaten, en dus had Bodenstein een paar weken geleden een gesprek onder vier ogen gehad met de nieuwe politiepresident, die hij goed kende uit zijn tijd bij de recherche in Frankfurt. Anders dan het merendeel van zijn voorgangers had de man geen carrière gemaakt in bestuursfuncties, maar lange tijd aan het front gediend: als lid van de Speciale Eenheid, bij de K11 in Frankfurt, waar hij onder andere het onderzoek in een paar van de meest spectaculaire moord- en ontvoeringszaken van de afgelopen jaren had geleid. Hij had begrip getoond voor Bodensteins wens om een sabbatical te nemen, en die gehonoreerd. Nicola Engel had het bericht met een schouderophalen geaccepteerd en gezegd dat Bodenstein niet hoefde te denken dat hij automatisch weer leider van de K11 zou worden als hij na zijn ‘vakantie’ zou terugkeren, maar dat had hem koud gelaten. In de hoogste regionen was nog geen definitieve beslissing over zijn opvolger gevallen, maar hij was ervan overtuigd dat zijn collega Pia Sander de leiding over de dienst zou krijgen. In het verleden had ze meer dan eens bewezen dat ze uitstekend in staat was om zijn werk te doen.

‘Hoofdinspecteur?’ De stem van de commandant deed Bodenstein uit zijn gedachten opschrikken. ‘We hebben een lijk gevonden. Misschien kunt u het beste zelf komen kijken.’

Het laatste sprankje hoop was gedoofd. Helaas was dat precies waar Bodenstein bang voor was geweest, tenslotte moest de auto vlak naast de caravan toch van iemand zijn. Toen hij Kwasniok door de kleverige as achternaliep, voelde hij de warmte door de zolen van zijn rubberlaarzen heen. In de loop der jaren had hij veel lijken gezien, dat hoorde erbij, maar hij had er nooit aan kunnen wennen. Ook deze keer huiverde hij. Een paar uur eerder was dat verkoolde ding een levend, ademend mens met gevoelens geweest. Dat het vuur was aangestoken, stond voor de brandweer inmiddels buiten kijf. Wat nog opgehelderd moest worden, was of het slachtoffer voor of tijdens de brand was overleden.

Bodenstein haalde zijn telefoon tevoorschijn om eerst de inspecteur van dienst en vervolgens Pia de situatie uit te leggen.